

ger. *Jag har det af r-t*, man säger så. *R-ts* *gudinna* ell. *Ryktet*, allegorisk och mytologisk personlighet, förestäld under bilden af en bevingad qvinna med en trumpet i handen. — *Syn.* Sägen. — 2) Det allmänna omdömet om en person, vare sig gillande eller ogillande. *Hafva godt, dåligt r. om sig. Sätta någon i elakt r. Han har det r-et om sig, att han stjäl. Hafva r. för lärdom.* Pleonastiskt säges: *Namn och r.*, t. ex.: *Förkläna ens goda namn och r.* (Ord-språk) *Godt r. är guld värdt*, är en stor skatt. — *Syn.* *Namn.* [Rygte, Ryckte.]

RYKTNING, f. 2. Handlingen, då man ryktar.

RYLEN, ry'län, m. sing. def. (med.) Häftig värk i benen.

RYM, rým, m. sing. Örtsläktet *Erysimum*.

RYMD, rýmmd, f. 3. (af *Rum*) 1) Den oändliga utsträckning i alla riktningar, i hvilken tingen bestå tillsammans och jemte hvarandra. *R-en* ell. *den oändliga r-en*. — 2) Viss del af denna utsträckning, som fylles af någon materia. *En tunnans r.* — 3) Öppna fältet eller sjön. *Ute på r-en. Bege sig ut på r-en.*

RYMDEMÅTT, n. 5. Mått, hvarigenom bestämmes vidden af den rymd, en viss myckenhet af något ämne upptager.

RYMJERN, rymmjärn, n. 5. Se *Rymnål*.

RYMLIG, a. 2. Som har mycket utrymme, stor vidd. *Ett r-t kärl.*

RYMLIGHET, f. 5. Egenskapen att vara rymlig. *Ett kärlets r.*

RYMMA, v. a. 2. I. (af *Rum*, s. n.) Uti sig innehålla, kunna gifva rum uti sig. *Kärlet r-mer två kannor.* — *R. i*, v. n. (sjöt.) Säges om vinden, då den drar sig akterligare, eller blir mera gynnande än förut. — *R-s*, v. d. Få rum. *Der r-mes icke så mycket folk.*

RYMMA, v. n. 2. II. (af gamla partikeln *Rum*, ute) 1) (i äldre språket) Lemna rum för en annan kommande. *R. hus för en annan. R. i'n, út*, se *Inrymma, Utrymma*. — 2) Fly undan, hemligen begifva sig bort. *R. ur huset, ur fångelse, arresten, ur landet, från staden, från regementet. R. öfver till fienden. Han har rymt för skuld.* — Aktivt säges äfv.: *R. landet. R. fältet*, draga sig undan för fienden ifrån slagfältet. — *Syn.* *Bortrymma, Afvika, Bortgå.* — *Rymmande*, n. 4.

RYMMARE, m. 5. En, som rymt.

RYMME, n. 4. (fysiol.) Helt litet afskildt rum hos växter eller djur, fylld af någon vätska, af grynlika, färgade eller af luftformiga ämnen.

RYMNING, f. 2. Hemligt undanflyende från en ort, o. s. v. *Blifva straffad för r.* — *Syn.* *Afvikande, Afvikelse.*

RYMNÅL, rýmnmål, f. 2. (artil.) Laddtyg, liknande en nål, hvarmed skottet fattas och fånghållet rengöres.

RYMOSSA, f. 4. Moss-släktet *Bryum*.

RYNKA, ry'ngka, v. a. 1. 1) Lägga belt små, lika stora veck tätt invid hvarandra (på linne o. d.). *R. en halskrage, en klädning.* — 2) Genom musklernas sammandragning lägga små fina veck på vissa delar af ansigtshuden. *R. pannan.* (Neutralt) *R. på näsan.* (Fig.) *Ålderdomen har r-t hans panna.* — *R. sig*, v. r. Lägga sig i rynkor, bilda rynkor. — *Rynkande*, n. 4.

RYNKA, f. 1. Helt smalt, men långt veck på klädespersedlar eller på ansigtshuden. *Lägga r-kor på kläder. Hafva, så r-kor i pannan. R. på näsan.*

RYNKBAND, n. 5. Band, hvarmed något efter behag sammandrages i rynkor eller utdrages och blir slätt. *Draga på r-et*, äfv. (fig. fam.) småle.

RYNKFÄLL, m. 2. Fäll, hvarigenom ett rynkband är träd.

RYNKHATT, m. 2. Fruntimmershatt, hvarpå öfvertyget är lagdt i rynkor.

RYNKIG, a. 2. Som har rynkor; full med rynkor. *R. i pannan.* — *Rynkighet*, f. 3.

RYNKJACKA, f. 1. Jacka med rynkor kring lifvet.

RYNKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man ryknar. — 2) Rynkor.

RYNKORM, m. 2. Ett slags orm i Ost- och Vestindien med slät, klibbig och ringladt rynkig hud. *Cæcilia annulata et lumbricoides.*

RYNKROCK, m. 2. Rock med rynkor kring lifvet.

RYSA, v. n. 2. 1) Kännas rysning i kroppen. *Jfr. Rysning. R. af köld. Jag ryste vid denna förfärliga anblick.* — *Syn.* *Skällva.* — 2) (fig.) Förskräckas, förfäras. *Jag ryser för framtiden. R. vid tanken på något. Man må just r. dervid.*

RYSK, a. 2. I. Som tillhör eller har afseende på Ryssland eller Ryssarna, född, uppväxt, gjord i Ryssland, o. s. v. *R. hampa.*

RYSK, a. 2. II. (beslägtadt med *Rask*; pop.) 1) Som går till öfverdrift i något. *Han är r. att dansa.* — 2) Förrekt. *Jag tror, du är r. Är du r., du?*

RYSKA, f. 1. 1) Rysk qvinna. — 2) Ryska språket.

RYSLIG, a. 2. Se *Förskräcklig* och *Faslig*, alla bem. *En r. händelse. En r. menniska.* (Fam.) *Han är r. att äta.* — *Rysligt*, adv.

RYSLIGHET, f. 5. Egenskapen att vara ryslig.

RYSNING, f. 2. Obehaglig känsla i kroppen, då, till följe af köld, frossa, fruktan, förskräckelse, huden plötsligt hopkrympes, under det man erfar en hastigt öfvergående darning. *En r. gick öfver mig. Kännas r-ar i kroppen. R-ar af frossa.*

RYSS, m. 2. I. Person, född, boende i Ryssland.

RYSS, m. 2. II. (sannolikt af *Ris*) Ett slags körredskap, bestående i en lång och djup, af vidjor hopflätad korg, hvaruti för det mesta kol forslas.

RYSSBÅR, f. 2. (af *Ross*, häst) Se *Hästbår*.

RYSSGELP, se *Rauschgelp*.

RYSSGLAS, n. sing. Se *Marienglas*.

RYSSGULT, n. sing. eller

RYSSHJELP, f. sing. Förvrängningar af *Rauschgelp*. Se d. o.

RYSSJA, f. 1. 1) Fiskredskap af notgarn, utspändt på bågar af granqvistar eller basselspön, med en eller tvenne armar. — 2) Ett slags jägtrredskap, liknande en vanlig fiskryssa.

RYSSLÄDER, n. sing. Se *Just*.

RYSSNOT, f. 2. Fisknot med endast kil och en arm.

RYSSOLJA, f. sing. Ett slags olja, beredd i Ryssland genom distillation af björktjära.

RYSVÄRD, a. 2. Se *Ryslig*. — *Rysvärdt*, adv.

RYTA, v. n. 5. Impf. *Röt*. Sup. *Rytit*. 1) Säges om lejonets, tigerns, panterns och några andra större rofdjurs läte, då de äro uppretade eller hungriga. — 2) (fig. fam.) Häftigt och med grof stämman hota, befalla eller utfara emot någon. *R. åt någon.* — *Rytande*, n. 4.

RYTM, ry'tm, m. 3. (grek. *Rythmós*) Den